

เรื่องเล่าร้าวพลัง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

วัคซีนใจ

นางสาวปิยพร นวลสุวรรณ

หน่วยตรวจผู้ป่วยนอกพิเศษศูนย์การแพทย์สิริกิติ์

"การทำงานไม่ว่าเราจะทำร่วมกับใครเราต้องตั้งใจทำให้เต็มที่และเต็มความสามารถของเรา พยายามนึกถึงเป้าหมายเป็นหลักและส่งผลดีแก่ผู้มารับบริการ ให้ผู้ที่มีมารับบริการได้รับความพึงพอใจและความปลอดภัยสูงสุด" นี่คือนิยามสูงสุดในการทำงานของดิฉัน เนื่องจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัส COVID-19 เมื่อช่วงกลางปี 2564 เกิดการระบาดรุนแรงอัตราผู้ติดเชื้อพุ่งสูงขึ้นเรื่อยๆ หอผู้ป่วยปลูกถ่ายอวัยวะจำเป็นต้องปรับผู้ป่วยชั่วคราว เจ้าหน้าที่ที่กะจัดกระจายไปช่วยงานตามวอร์ดต่างๆที่ยังเปิดรับคนไข้ ความรู้สึกในตอนนั้นรู้สึกเครียดกังวล หวาดกลัวที่จะต้องไปทำงานในจุดที่รับผู้ป่วย COVID-19 จนบางครั้งคิดอยากจะลาออก แต่ทว่าได้กำลังใจจากหัวหน้าและเพื่อนร่วมงาน จึงทำให้ดิฉันมีแรงใจทำงานสู้ต่อไปท่ามกลางวิกฤตที่เกิดขึ้นนี้ พี่น้องในวอร์ดได้ไปช่วยงานที่ Cohort Ward แต่ในส่วนของดิฉันได้รับมอบหมายให้ไปช่วยงานที่ศูนย์บริการชีวิตวัณโรค COVID-19 ได้โอกาสเรียนรวมและปฏิบัติการด้านการแพทย์และโรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี ซึ่งเป็นเรื่องที่แปลกใหม่ไม่เคยทำมาก่อน โดยในแต่ละวันมีผู้มารับบริการเป็นจำนวนมาก ทั้งเด็กเล็ก วัยรุ่น ผู้ใหญ่ คนชรา รวมไปถึงที่มีโรคประจำตัวต่างๆ อีกด้วย ดิฉันมองดูและเริ่มมีความรู้สึกถึงความท้อแท้ เห็นยาล้ำขึ้นมาทันที

เช้าวันเสาร์ดิฉันมุ่งหน้ามาที่โรงเรียนพยาบาลในช่วงเวลา 7.30 นาฬิกา วันนี้อากาศค่อนข้างร้อนอบอ้าวกว่าทุกวัน ดิฉันได้กวาดสายตาไปรอบๆตัวอาคาร และได้ถอนหายใจอยู่สักพัก เมื่อดิฉันตั่งสติได้ก็ค่อยๆก้าวขาทั้งสองข้างด้วยความรีบเร่ง เพราะตรงหน่วยบริการวัณโรคนี้มีผู้มาขอรับวัคซีนเป็นจำนวนมาก และค่อนข้างเรื่องเยอะ สอบถามเยอะ รู้จักจิกบ้าง อาจเป็นเพราะพวกเขาไม่ค่อยมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของวัคซีนเท่าไรนัก ดิฉันก็ค่อนข้างเข้าใจและเห็นใจผู้มารับวัคซีนทุกคน ดิฉันอยากเห็นพวกเขาเหล่านั้นได้รับวัคซีนและมีภูมิคุ้มกันเพื่อครอบครัวของเขา และเพื่อสังคมของเขานั่นเอง วันนี้ดิฉันได้อยู่ตำแหน่งจุดวัดไข้ ในขณะที่ดิฉันได้ทำการวัดไข้ให้กับผู้ขายทานหนึ่งอยู่นั้น จู่ๆ ก็มีคุณป้าท่านหนึ่งกำลังเดินมุ่งหน้ามายืนอยู่ตรงหน้าดิฉัน พร้อมกับส้นเท้าทางที่มีความวิตกกังวล ฉันแอบได้ยินเสียงคุณป้าหายใจแบบถี่ๆ พร้อมเหงื่อที่ซึมอยู่บนหน้าผาก ดิฉันเดินไปหยิบน้ำเย็นให้คุณป้าดื่ม พร้อมกับวัดไข้ให้คุณป้าแล้วบอกกับคุณป้าว่าไม่มีไข้ ดิฉันให้คุณป้านั่งพักพร้อมกับขยับเก้าอี้ให้คุณป้านั่งใกล้ๆพัดลมซึ่งอยู่ข้างๆดิฉัน เพื่อเป็นการช่วยบรรเทาความร้อน และคลายความกังวลใจของคุณป้าให้ดีขึ้น

ดิฉันได้ทำการสอบถามคุณป้า จึงได้รู้ว่าคุณป้าเดินทางมารับบริการฉีดวัคซีนเพียงคนเดียว คุณป้าบอกกับดิฉันว่ามาฉีดวัคซีนเข็มแรก มีความกลัวมาก ดิฉันได้แต่เอื้อมมือไปลูบมือคุณป้าเบาๆพร้อมบอกคุณป้าว่าไม่ต้องกลัว จะช่วยดูแลคุณป้าเอง คุณป้าพยักหน้าเล็กน้อยพร้อมกับยิ้มให้ดิฉัน ดิฉันพาคุณป้ามายังจุดบริการที่สาม ซึ่งเป็นจุดเข็นยินยอมการฉีดวัคซีน ดิฉันค่อยๆ พยุงคุณป้าขึ้นมามีอีกครั้งพร้อมกับเดินมายังห้องที่สอง เพื่อทำการฉีดวัคซีน ดิฉันได้บอกกับคุณป้าว่าวันนี้คุณป้าได้ฉีด แอสต้าเซนเนก้า คุณป้าพูดกับดิฉันว่ายังกลัวอยู่ ดิฉันจึงบอกกับคุณป้าไปว่าที่นี่มีพยาบาล และคุณหมอคอยดูแลอย่างทั่วถึง ขอให้คุณป้าทำใจให้สบายคุณป้าต้องปลอดภัยอย่างแน่นอน ดิฉันพูดให้กำลังใจและยิ้มให้คุณป้าเล็กน้อย พร้อมกับค่อยๆ ดึงแขนเสื้อให้พ้นขึ้นจากไหล่ข้างที่จะฉีดยา คุณป้าสลับตาทั้งสองลงพร้อมกับเสียงเล็ๆของน้องพยาบาลที่เตรียมพร้อมฉีดยาให้คุณป้า "เจ็บบิดเดียวนะคะคุณป้า" คุณป้ายังคงหลับตาต่อ และเมื่อสิ้นสุดเสียงของน้องพยาบาลที่บอกว่าเสร็จแล้ว คุณป้าค่อยๆลืมตาขึ้นพร้อมกับส้นเท้าที่ตูดใจเล็กน้อย คุณป้าบอกว่าน้องพยาบาลมือเบามากไม่รู้สึกเจ็บเลย รู้สึกแปลกใจ เพราะฉีดยาทุกครั้งจะเจ็บทุกครั้ง น้องพยาบาลที่มีมือเบาจริงๆ ดิฉันได้กล่าวขอบคุณคุณป้าแทนน้องพยาบาลคนนั้น และพาคุณป้าไปนั่งรอส่งเอกสารการครั้งชั่วโมง ดิฉันได้กลับมาอยู่จุดวัดไข้เช่นเดิมพร้อมกับคอยมองคุณป้าเป็นพักๆ จนถึงเวลาใกล้เที่ยงซึ่งเป็นเวลาที่ดิฉันต้องได้ไปพักทานข้าว จู่ๆ คุณป้าก็ได้เดินมาหาดิฉันพร้อมกับถุงขนมเบ๊สองถุงและน้ำส้มสองขวดมาวางไว้บนเก้าอี้ของดิฉันพร้อมกับส้นเท้าและแววตาที่มองดิฉันด้วยความเอ็นดู คุณป้าได้กล่าวขอบคุณดิฉันที่ช่วยดูแลจนทำให้รู้สึกหายกังวลใจและสบายใจขึ้นมาก ดิฉันได้กล่าวขอบคุณคุณป้าพร้อมกับยกมือไหว้ด้วยท่าทีที่อ่อนน้อมพร้อมกับให้คำแนะนำในเรื่องการปฏิบัติตัวหลังฉีดวัคซีนอีกครั้ง เพื่อเป็นการย้ำเตือนในการปฏิบัติตัวหากมีอาการผิดปกติในระหว่างอยู่ที่บ้าน ดิฉันได้แต่หวังว่าเข็มที่สองดิฉันจะได้มีโอกาสเจอคุณป้าและดูแลคุณป้าอีกครั้ง

ในช่วงระยะเวลาเกือบหนึ่งปี ดิฉันมีความภาคภูมิใจอย่างที่สุด ที่มีเรื่องราวต่างๆ ให้ดิฉันรู้สึกประทับใจในหลายๆเรื่อง พร้อมทั้งยังให้มีรูปภาพดีๆจากเพื่อนร่วมงานต่างแผนก ดิฉันจะจดจำช่วงเวลาดีๆ เหล่านี้ไว้ในความทรงจำของดิฉันเป็น **วัคซีนใจ** ในการทำงานตลอดไป ท่ามกลางวิกฤต เราจะพบเรื่องราวมากมายมีทั้งเรื่องดีและเรื่องที่ทำได้เหมือนหันกลับไปดิฉันรู้สึกภาคภูมิใจที่สามารถผ่านมันมาได้และเป็นส่วนหนึ่งของรามาธิบดีที่ได้ช่วยเหลือสังคมคนค่าพระบิดา **"ขอให้ถือประโยชน์ส่วนตนเป็นที่สอง ประโยชน์ของเพื่อนมนุษย์เป็นกิจที่หนึ่ง"**

